

עלון החטיבה
השנת ח"ים
שנת 1957
מס. 8/48

עץ בשיבת

ל...ה, הג הוא ככל החגי בישראל, אך משמעותו כפולה היא. ראשית, מדי שנה בשנה מתכסה עוד חלקת שממה ע"י עצים רכים הניטעים בידי ילדי הארץ, ובמקביל לנטיעה, התחדשות ולבלוב של העצים הנטועים זה כבר. הנה אומר-ראשית חחילת בואו של החג, על החום-הפורש על אדם עץ ושיה, השמיה יחברו וצי- פורים תחלנה לשוב מארצות החום אל ארצנו.

כמדי שנה נטענו אף אנו עצים, ובה בצענו נטיעה המונית בחלקות מהדריץ. לזו את החג טיפות הגשם והבוץ. אך אירית הג לא שרתה על הנוטעים. לא בשיר וזמר יצאנו כפי המסורת בשירי החג אלא פשוט בכלי העבודה אשר הישרו את אירית היום - יומית של עבודת הכפיה. לעת ערב נחכנס רוב הציבור בשטח בית-ספר והנוט-עים היו הפעם ילדי הגנים וכחות בית ספר הנמוכות מטילו הגדו-לים - חברי המשק היו שותפים לחג בראיה בלבד. חבל שלא הגענו לידי מסורת בחגים, אשר השתחפו בהם כל החבריה והילדים נאחל לעצמנו שנת שגשוג עצינו הרכים ורובי הירק המסקנו.

נוסח ב' של משל יוחס

נו, יוחס ספר איזה צ' זבט. טוב, אם אחם כ"כך מנדנדים נספר לכה משהו, אף כי בעצת מסור לי לספר אבל אין דבר. פעם אחת בא אלי זית במצב רוח-טוב שאלתי אותו מה אתה מבסוט כל כך? הזית ענה לי בשימחה: "היום בבוקר אני מטיל לי להנבתי כתאום נחפלת אלי קבוצת עצים ומחחילה להתחנף אלי ולנדנד שצני אמלוך עליהם. מחוק! לא? הברתי להם שהזיתים שאני נותן לבה"ר של בני האדם מהם החלבוץ היהידי של ארוחות הבוקר. ראיתי את התאנה מרחוק כונתי אותם אליה. אך, תודה לאל, נפטרת. "

כך הסתלק הזית, אני רואה את התאנה הולכת עצובה בגטתי אליה. "מה קרה לך? " שאלתי בחרדה "אוי, מה אתה מבין, כל כך לא נעים לי. החברה באו אלי ובקשו ממני שאני אמלוך עליהם ואני סרבתי. מה אני יכולה לעשות אף פעם לא עשיתי את זה. פתאם אחרי כל כך הרבה זמן מבקשים שאני אעשה משהו למען החברה. בא-מת אין לי יכולת. אמרתי להם שהגפן בטח יות מסוגלת לזה ממני. חזירות, לא?" נחמתי אותה כי הבנתי היטב לכאבה.

הגפן הגיעה בריצה, מחושמת מבסוטה עד הגג, "שמע! סידרתי אותם עשות, אני יושבת לי ומסתפרת במזמרתה של לילי והנה באים החברה מסלקים את לילי ומ-תננזים שאני אמלוך עליהם. קודם כל הסמקתי נורא כי הייתי פרועה וזה לא היה יתה. אחרי כן הברתי להם שתמיד אני עושה הכל, פעילה בחברה ואחרצית על ארגון העבודה ואין לי כח גם להלוך עליהם. כשראיתי שזה לא הולך לי נחמתי צעקה כזאת שהחברה ברחו כמו כלום. " התרגזתי על הגפן והסברתי לה שאסור לנוהוג כך. לפתע ראיתי את כל העצים מתקרבים אלי. הגפן בוחה מיד. הם הקיפוני ודיברו

הם היו מהממים נורא. כשלא היחה להם בורה וכל המוכשרים לא הסכימו למלוך - החליטו לגשת אל הכי רג-האחד. לבסוף הצלחתי להוציא מפייהם כמה מילים: "טובנו ובקשו ממנו למלוך אז במקום לסרב כמו כולם, הסכים תיכף והתחיל עוד להשביץ ולהגיד שהוא באמת הכי מסוגל למלוך עליהם וביקש שאים הוא כבר מתחיל לפעול אז הוא רוצה לבד ובלי עזרתם". כפך התחילו שוב כולם להתחמם ולצעוק בקולי קולות: "שילך לעזעזל; סתם ק- וך מתונף שויצר כזה, מי צריך אותו". נו, הסיכום היה שהחברה החליטו לא למשוך עליהם מלך, החברה התפוקה, לא התקיימו יותר אספות חברה...

אסתר (י"ב)

משל בוחם נוסח ג'

ויהי היום ואדוני נראה בחלומי של הכוהן הגדול סיבה- ליבוטן. ויאמר לו: "ולקחת חת עצי המסתלה למיניהם ושת- לח אותם בשטה המדברי שעל יד "צריפים וירח", במקום בו נשתלו עצי ט"ו בשבט דאסתקד". ויחי כן!

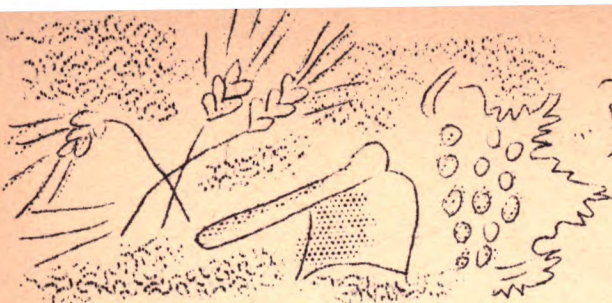
ובהאיף העם, איש וניטעו, איש איש ומעדרו (שנסחב מגן מרים), ויחקעו הלויים ביסוד והתהלוכה-זזה. ורוח ה' מהלכת בין העצים חסרי הסורסים. וירימו העצים זעקה רמה אך איך דין ואיך דין בישראל! ואיך קול עונה. ותלחט התאנה לזיה: "שמעתי ששומליי אותנו במקום הכי אידיאלי לכדור רגל ובשבת יהיה אפילו יום ספורט על צמרותינו, חוץ מזה, כל שנה שותלים מחדש, וגם לנו לא תהיה ב- ררה אלא להתחיל לגסוס".

והזית שהוא הכי מתעסק בפוליחקה ושאישתו תופרת ויודעת את כל הרכילות, גמגם: "שמעתי... שצביקי בא אפילו עד לצריפים ל- תלוש את העלים וכי ישטה את הרע בעיני הו'".

וטכל האחים הקטנים מטפסים על העצים וזה נורא כואב". והתחילה התאנה ותפתח את פיה, אך מיד שכחה מה שרצתה להגיד, ואז הסמיקה עוד יותר מתמיד, ומרוב פחד... הרטיבה את הבובל; ורצה לשתול אותה, היא דו- קט לא כ"כ התנגדה לטיול באופן עקרוני, אבל הרגיז אותה שהתומד להתחזיקה, הימיל כל הזמן את העציץ והיא חטפה בקע עצום בקרסול, ונוסף על זה האבא שלו, שתל אותה עים הענפים בקרקע ואת הטלט עיה הטם הוא הדביק על הסורסים, היחיד שתפס את העסק היה האחד, ויריע: "טוב יוצים אותנו מהמסתלה. העצים מליפני שנה ספרו לי שכל ערב באים בני החטיבה שנים - שנים לבקר את הנטיעות; בני אומר חברה, שזה העינין. ותחקצף הגפן: "חרה! החברה באים לבקר ידוקא בבקר, כשהם מוצים את היבלית, הם חותכי את הסורסים שלנו ואפילו אלה טס- תלו אותנו שכהו על הפתקים ונותנים לנו מנת יום של יסורים". הגפן חטפה שרונג עצום וגם אחרי ששתלו אותה שמעתי קולות בוקעים ממעמקי האדמה וראינו איך שהגפן מזיעה. בכוחות אחרונים בקטחני למסור לחבריהם: "לא לבקרה גלילה! לא להעליבהו למסור ד"ט לאחד הזיתים ידידה מהימים הטובים".

איש הירוק האשן

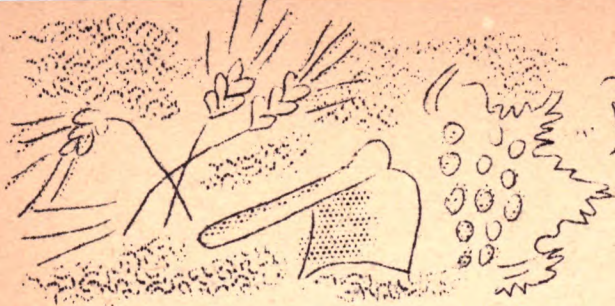
ביקור של ט"ו בשבט

שטט שבט השתפלה בינות להרים עם הולדו של בקר בהיר. הטרקטור התניע, ועגלת הפועלים נעה לעבר השדות, גן-הירק והמטע. האופנים רדפו זה אחר זה והשאיירו חותמת על פני הדרך, מדי פעם בפעם עפה באויר חתיכת בוך ק-טנה - (זכור לשלוליות) תחת מנת האבק ש"אכלו" הפועלים בקייץ מדי עוברם בקטע זה של הדרך, הטרקטור נעמד ופ-עלי המטע רבחוכם אני ירדנו מהעגלה ופנינו איש איש לעבר עבודתו. אני פניתי עם ברוך אל שטח הבננות שעל אף הקור עמדו ברעננותן ובירקותן כחמול שלשום ולא כבשאר המקומות שם השחירו והסיכוי ליבול גז ונעלם

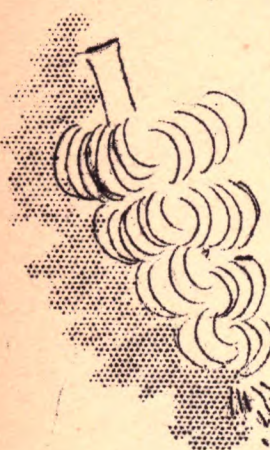
כמעט לגמרי. על פשר הדבר העמידני ברוך עצמו. המטע ניטע על שטח טופוגרפי מעויץ - על ראש גבעה, שמורדה מדרון חלול לעבר בקעה, המרכזת את האויר הקר, הכבד ומעלה אל ראש הגבעה, אל הבננה, העץ הרגיש, את האויר הקל יותר, החם. חילופי אויר אלו, עבדו עתה להצלחתו של המטע והוא ממשיך להתפתח בקצב משביע ראון. כשנכנסתי למטע, ראיתי שהאדמה מהודקת יתר על המידה מכפי הצורך כי כידוע לכל, הבננה נזקקת לאדמה המחלחלת את המים העודפים. שאלתי את ברוך לפשר הדבר והוא סיפר לי כי קים חוק הניקרא "אפליחה", זאת אומרת, שאת השטח המיועד למטע, צריכים לעבד עד לרדת הגשמים הראשונים אך אסור לעלות עם שום כלי חקלאות. אנו לא שמרנו על חוק זה, ולכן, אם בשנה הראשונה הכניס כל דו-נמ כ-2 טון פרי (המטע שהניב פרי השתוע על 12 דונם) הרי שמעתה ואילך תרד ה-הכמות בגלל שגיאה זו בעוד שנים מספר יועבר המטע אל גדות הבורכה מן הצד שכ-נגד, שם גם האדמה טובה יותר. לשאלתי האים שני טון דונם זהו יבול משביע ראון הסיב לי ברוך. "שני טון לדונם זוהי כמות מעל לממוצע הרגיל, אך אין לחשוב כי זה השג גדול, היות ובארץ מרבית המטעים מניבים יבולים גדועים. המטע עוד אינו ענף היות שטחו קטן, אך אנו עומדים בפני התרחבותו, בקרוב ניטע שלושיה דונם נוספים ויריב +4 ילדים מהחטיבה, יהיו את צוות העובדים נוסף לי. "לכמה קו"ב מים בקייץ, נזקק כל דונם?" "ל1500 קו"ב" עד לפני הראשון עולה דונם ממטע בננות כ-1000 ללאו הן השקעות גדולות ביותר לענפים כגון, אלו אך הוא משלם עצמו מהר מאד. (הערה שלי - כידוע יום העבודה הגבוה היותר, הוא של מטע הבננות.) "האם הבננה נזקקת לאיזה שהם שפופולים?" היא נזקקת לחוספת זבלים, כיסוי הפרי בשקים וגידול גדר חיה שתמזור מפני ה-רוח, כל זאת צריכים לספק לה בדיקות ובזמן המתאים, כי אחרת יפגע הדבר בחנ-ובה!" "האם יש לך איזו בקשה שתמסור ע"י לציבור קוראי שאלתי?" ברוך הניע ראשו בעצב ואמר. אשתקד סבל המטע מהפסדים של עשרות ליבולל שאנשים (ילדים וחבריה) נכנסו לשטח, גילו את הפרי וטברו את קני הבמבוק המהווים את הגדר החיה. אני פונה על כן ומבקש- לא להכנס לשטח המטע הודיחי לו ופניתי לילך אך כל העת הישרתי מבטי כלפי עצי הבננה הירוקים המוסיפים חן ירוק של מטעתי מ-הדרין, העטורים שלל גונים של ירוק-ט"ו בשבט וברכתי את הכל מטעני בשנה טובה לראש השנה של האילנות.

איום הכתה הפסח

ביקור של ט"ו בשבט

שמט שבט השתפלה בינות להרים עם הולדו של בקר בהיר. הטרקטור התניע, ועגלת הפועלים נעה לעבר השדות, גן-הירק והמטע. האופנים רדפו זה אחר זה והשאיירו חותמת על פני הדרך, מדי פעם בפעם עפה באויר חתיכת ברוך ק-טנה - (זכור לשלוליות) תחת מנת האבק ש"אכלו" הפועלים בקייץ מדי עוברם בקטע זה של הדרך, הטרקטור נעמד ופ עלי המטע רבחוכם אני יודנו מהעגלה ופנינו איש איש לעבר עבודתו. אני פניתי עם ברוך אל שטח הבננות שעל אף הקור עמדו ברעננותן ובירוקותן כחמול שלשום ולא כבשאר המקומות שם השחירו והסיכוי ליבול גז ונעלם

כמעט לגמרי: על פשו הדבר העמידני ברוך עצמו. המטע ניטע על שטח טופוגרפי מעויץ - על ראש גבעה, שמורדה מדרון חלול לעבר בקעה, המרכזת את האויר הקר, הכבד ומעלה אל ראש הגבעה, אל הבננה, העץ הרגיש, את האויר הקל ידורו, החם. חילופי אויר אלו, עבדו עתה להצלחו של המטע והוא ממשיך להתפתח בקצב משיביע רצון. כשנכנסתי למטע, ראיתי שהאדמה מהודקת יתר על המידה מכפי הצורך כי כידוע לכל, הבננה נזקקת לאדמה המחלחלת את המים העודפים. שאלתי את ברוך לפשר הדבר והוא סיפר לי כי קים חוק הניקוא "איפליחה", זאת אומרת, שאת השטח המיועד למטע, צריכים לעבד עד לרדת הגשמים הראשונים אך אסור לעלות עם שום כלי חקלאות. אנו לא שמרנו על חוק זה, ולכן, אם בשנה הראשונה התניס כל דו-נמ כ-2 טון פרי (המטע שהניב פרי השתרע על 12 דונם) הרי שמעתה ואילך תרד ההכמות בגלל שגיאה זו בעוד שנים מספר יועבר המטע אל גדות הברכה מן הצד שכ-נגד, שם גם האדמה טובה יותר. לשאלתי האיה שני טון דונם זהו יבול משיביע רצון הטיב לי ברוך. "שני טון לדונם זהו" כמות מעל לממוצע הרגיל, אך אין לחשוב כי זה השג גדול, היות ובארץ מרבית המטעים מניבים יבולים גדועים. המטע עוד אינו ענף היות וסטאו קטן, אך אנו עומדים בפני התרחבותו, בקרוב ניטע שלושים דונם נוספים ויריב +4 ילדים מהחטיבה, יהוו את אות העובדים נוסף ליי. "לכמה קו"ב מים בקייץ, נזקק כל דונם?" "ל1500 קו"ב" עד לפני הראשון עולה דונם ממטע בננות כ-1000 לישאלו הן השקעות גדולות ביותר לענבים כגון, אלו אך הוא משלם עצמו מהר מאד. (הערה שלי - כידוע יום העבודה והגבוה היותר, הוא של מטע הבננות.) "האם הבננה נזקקת לאיזה שהם שפופולים?" היא נזקקת לתוספת זבלים, כיסוי הפרי בשקים וגידול גדר חיה שתסמוך מפני ההרוג, כל זאת צריכים לספק לה בדיקות ובזמן המתאים, כי אחרת יפגע הדבר בחנ-ומה" "האם יש לך איזו בקשה שתמסור ע"י לציבור קוראי שאלתי?" ברוך הניע ראשו בעצב ואמר. אסתקד סבל המטע מהפסדים של עשרות לשיבולל שאנשים (ילדים וחברות) נכנסו לשטח, גילו את הפרי ושרו את קני הבמבוק המהווים את הגדר החיה. אני פונה על כן ומבקש - לא להכנס לשטח המטע הודיחי לו ופניחי לילך אך כל העת הישרתי מבטי כלפי עצי הבננה הירוקים המוסיפים מן ירוק של מטעחי מ-הדרין, העטורים שלל גונים של ירוק-ט"ו בשבט וברכתי את הכל מסביב בשנה

...בקצב הזמן...

שכבה בינונית:

* התקיימו שלוש מסיבות: א) ערב"שלמות הארץ "

ב) ערב הנלמח;

ג) ט"ו בתשרי;

שלוש הערביה מסקנים התקדמות רבה במ-

סגרת החברתית של השכבה.

* במסגרת החוגית נפתח חוג ל"אתלטיקה קלה".

* התקיים "מסחק לילה" שסימס כתרופה נגד

הקור האיום דוורר באזורנו.

אבמסגרת הנד"נע נערכה חרות קליעה באבו כביר אליה שגרנו ששה נציגים ובתוכם שתי בנות. קלעינו הסתפקו במקום שמיני.

אבט "ו ביהוט הטטה שחלה החטיבה עצי קזואר ינה וברוסים במהדריין. כתה י"ב תרנה חלקה בסיפור וס יסוף בטטה צריפים וירח.

שכבת נעורים:

* התקיים ערב לבעיות נקטובלית" בהסתתפות י.בן-אהרון. הארירה הצטיינה בהקטבה, והסיקה קלחה...

* נערך עוג "חידונית" משותף לשתי השכבות.

* בטעה טובה ומוצחת נפתחו החוגים: א)

להכרת האלים שנוחן למסתתפיה בו על קצה

המזלג מהנעטה בחלל. ב) חוג לריקודים שמכיל

מסתתפיה רגים. נקרה שיורגטו אותותיו במ-

סיבות

* מעתה יקבדו בבוקר בטטה "צריפיה וירח"

בפלוגות מעורבות מחברי כחות ה-יב.

חברה! אל תמסילו את המבצע.

למנחה, יאיר, גבי ואבי

עם שחרורכם מצה"ל

תלזכם ברכת החברה.

דגש קל !!

מיחושים וכאבים לא יסבלו

עוד בחברתנו; נשלחו אמחי

רפואה לחצי דונם (כנירצה

לכבוד ט"ו בשבט) לישוכנו

במק ב"ס.

נפש בריאה בגוף בריא!!!

תילה קבלנית התקימה ביום

ו' האירון במהדריין;

החברה נטעו, ונטעו... כל

אחד נטע עד שלוחה עצים

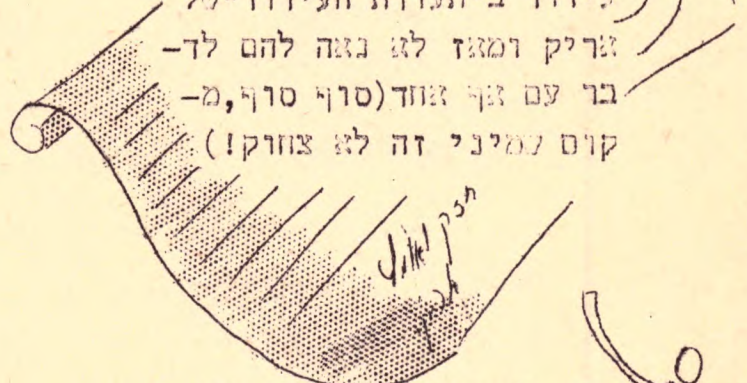
הקלעים המיוזמים קבלו מנת

עידוד ב"תעודת העידוד" של

אריק ומאז לא נאה להם לד-

בר עם גוף אחד (סוף סוף, מ-

קום עמיני זה לא צחוק!)

חנה ק' ועדה כ' מתכוננות

להעלות את החוג לריקודים

לפתוח עד לרמה שלהן.

(קחו לתיומת לב ובואו

בהמוניכם!!!)

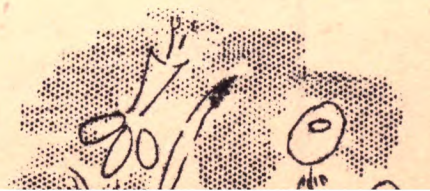
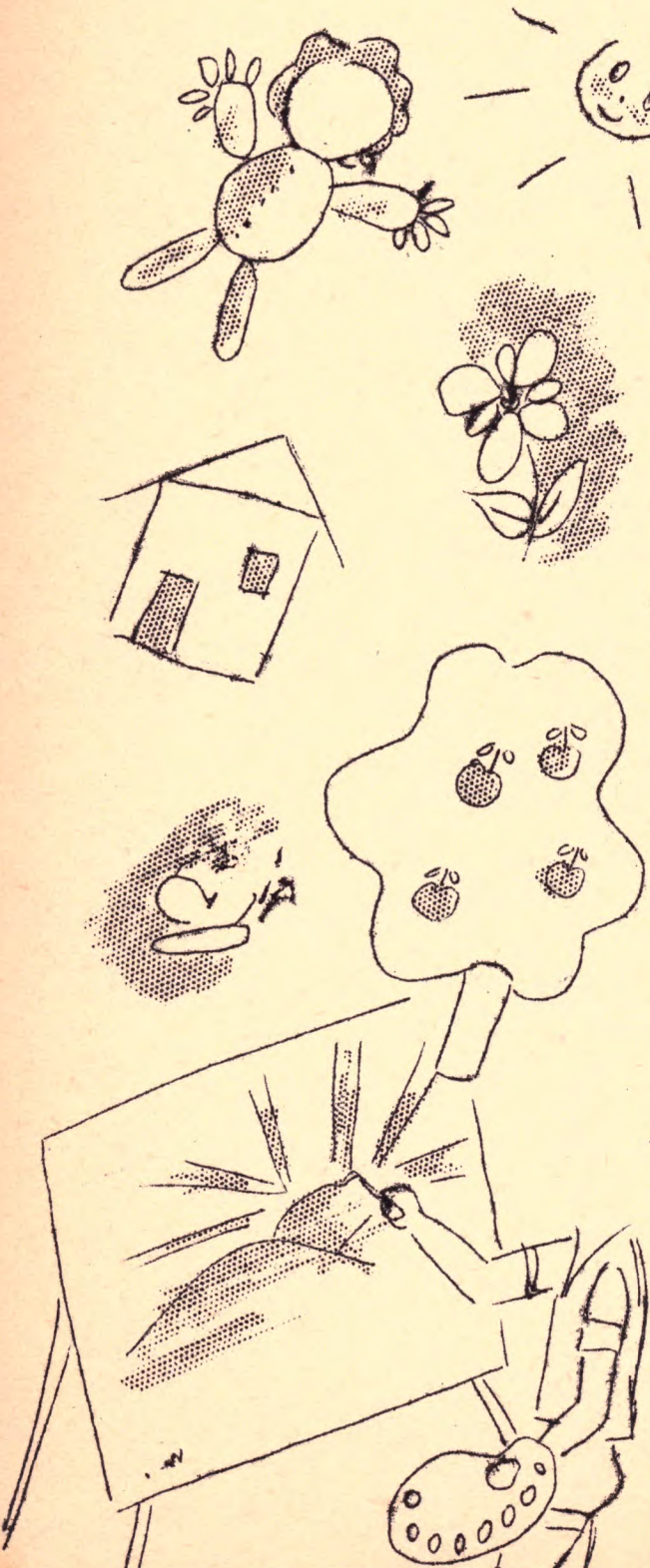
דקה לציור

למה אנו מצירים בבית הספר!

אנו מסתדלים להוסיף לחיינו היום יומייה עינין וטמחות באמצעים שונים. וזאת ע"י החג, שמיעת מוזיקה, קריאת ספרים, וראיה בחמונות. כל זה מעשיר את רוחינו, את ליבנו. איך אנו מסתפקים בחיי עבודה בלבד. כבר בבית הספר מחטילים להכין את הקרקע להבנת סטחים שונים. (אפילו עוד בגיל הרך ביוחורן) האמצעים הם רבים ומגוונים, אחד מהם הוא למוד הציור. הציור בבית הספר אינו בא לפתח צומניה. ברור ודאי לכל אחד שלם היו צריכים ללמד את כל הילדים, בשביל למצוא את הילד האומן היחיד בכל בית הספר. אבל מטורפים היא

לציר טעם שטחים שיר, כותבים חיבור או מנגנים על כלי כל שהוא. זהו אחד מהמטרות הביטוי. קישוט בית, חדר מועדון-כיצד לדעת מה יפה, איזה חמ-ונה לחלות ובמקום הנכון-מקורם בהי-תעסקות בציור. מאין בא הטעם הטוב? ידעה על החממת אבעים? כל זה ועוד ה-הבה זכרים אחרים, רק ע"י פגישה אישית עם בעיות אלה. העבודה הממשיכה נחמת לנו ביטחון וידעה הנסיון מלמדי-שמשור לשמחה בצבעים אגם אם אין אתה ציר ממש. ראיתם את הקישוטים והציורים הרבים על הקירות בכל חג? האפשר בלעיי-יהם? כמה עצוב מקום בלי תלונה. ועוד משתה. אדם שמציר, רואה יותר טוב ממטו העובדה היא שרוב האנשים הולכים ים ורואים אך בעצם אינם רואים. את השאלו צעירים ומבוגרים כאחד מהם הדברים ש הם עוברים לידם יום יום, או אפילו על כלים שמשתמשים בהם איך הם נראים-לא ידעו לרוב לענות. מי מכיר את הנוף שלנו טוב? ומי יודע גם להנות ממנו בכל שעה מהלך בחוץ-רק אשר יודע ל ראות את הזופי ש-בו. ויש מה ל ראות יכולתי למנות עוד הרבה סיבות וגורמים, אבל הפעם דיינו בזה.

פאולי.

נופניקס דורכים

ט י ו ל - ב ס י נ י

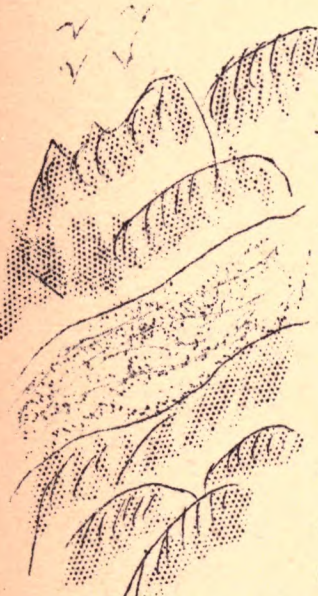

יצאנו ה-3 מכוניות מאילת כשפנינו מערבה, חלפנו על פני המסורה העזובה - בוס-אל-נקב ונתת הדרך הסלולה ההולכת לתמד ופנינו דרומה בדרך לא דרך. הנוף משעמם למדי כמעט כמו בנגב שלנו רק הכל גדול פי כמה וכמה, נוסעים ונוסעים לאין סוף למרחקים. לאחר חמש שעות נכנסנו לואדי גדול ורחב שם פגשנו לראשונה הדואים שלא הספיקו להמלט מעמנו ונעמדו עלובי אדם רועדים כלם (ולא מקור), ענו על שאלותנו בגמגום ושמו לראותנו מתרחקים בדהרה.

אחרי ההוריים באנו לעין פורתגה (כבר נחשתם ודאי שנסענו באותה דרך מפורסמת בה נסע הכח שירד לכבוש את שארם-א-שייך) העיין עצמה נהדרת ביופיה. לאחר חצי יום נסיעה בשממה הגענו למים טובים זורמים ודקלים רבים צומחים ביניהם.

אכלנו ודחנו הלאה כשלפנינו הקטע הקשה ביותר של הדרך כ-15 ק"מ חול טובעני למזלנו הרע הגענו לשם עם לילה ויחד עם זאת נשברה אחת ממכוניותנו וכל הלילה עבדנו עם המכוניות האחרות בגרירת המכונית השבורה כשאנו עוברים מדי פעם על פגרי מכוניות שהעידו על הכח שעבר במקום. עם שחר הגענו לפרשת המים, גלשנו במורד התלול שמחים על שהגיע היום ועל שעברנו את החול. כל אותו היום דהרנו במורד ואדי ג'ידי כשמסביבנו סלעי חול נובי בשלל צבעיהם המרהיב, לפנות ערב הגענו לדהב.

הנקודה הראשונה על חוף מפרץ אילת - דקלים מעינות גנות ירק ונתוכן עגבניות ומלפפונים ממש כמו אצלנו בבית ובודאי שמח ועליז, מציעים פה דגים במחירים שטוהרי הדגים בת"א לא היו מתביישים בהם. עזבנו את זהב ומפריצה הנאה רצוף הצדפים הגדולים ופנינו ל**נובק**.

ה"עיר" נבק כפי שכנינו אותה אינה אלא מספר דקלים ושתי בקתות שרופות. התקרבלנו בקרבחן בכל מה שהיה ברשותנו כי הקור היה גדול ביותרץ למחרת קמנו ובעודנו מרעידים מקור חזינו באחת מחופעות הטבע המופלאות - עצים הגדלים בתוך מי ים סוף. לכל עץ שורשי אויר בולטים כמקלות קטנים מתוך המים המלוחים והם יצרים מעין עגול לסביב הגזע של העץ שהוא עץ לכל דבר.

ההרים שהיו עד אותו הזמן טובלים ממש בים, נסוגו לאחור ופינו לנו דרך לאורך חוף הים בה דהרנו עד ראש נצרוני. משלט עצום זה שבמרכזו שני תחת חוף מתוצרת בריטית שהורה הפותחים את לועם המפוצץ מול הים טיראן. הצטלמנו והצטלמנו ובאנחת רוחה הרגשנו את יתרוננו כביש אספלט חלק על הדרך בה נסענו עד עתה. עברנו מספר בקתות והרי אנחנו בתוך

עצי שארם-א-שייך. מספר מפוצים נאים בחים גדולים הרבה זוגות נעליים עזובות נמל קטון ו"נסיון" להקים האחזות נחל. אלה הדברים המאפיינים את שרם-א-שייך.

מצטרפים לתמונה הטובים העובדים כל עבודה שחורה הנתנת להעשות. בולטים לעין ההבדלים בין מעונות הקצינים המצוידים במזוג אויר ומזרונני גומי לבין המקומות המסוקלים המצוידים על מטכנות החיילים. מלכת טבא נכנסת בקול תרועה לנמל, פורקת אוכל ומים וחוזרת צפונה.

ובנו עולים על המכוניות ונוסעים לטור כסוגות זוגות נעלים וכובעים מלויים אותו לנד הרבה זמן.

ספרות ואמנויות

ד ל ט ה "ב ת - א ד ט" (עם הסרט)

מדי יום ביומו נוגהים ברקיע החכלת מאות כוכבי זהב. ישנם גדולים, ישנם קטנים, ישנם נוצצים, זוהרים וישנם עמומים אפלים. מדי יום ביומו כבים ונופלים מאות כוכבים. - כדור בוער קטן, זנב אט מאחוריו, מצטירת קסת והכוכב נעלם. עם כל כוכב שנדלק במדומים, נולד כאן, על האדמה, חינוך - "בן-אדם". כך נולדה גם דיטה. היא לא ידעה את כל דטרגיות העומדת ומחכה לה. היא לא ידעה את מר גורלה. לגביה, לא שנה הדבר אם יוצאת היא לאורו של עולם אם ילדה חוקית, אם לאו. רק דבר אחד הוא למעלה מתפיסתה למה לה לזין אב בעוד לכל ילדי הכפר יש. חיים קשים עוברים על הילדה, ובכל מלוא אותה דמותה העילאית והאהובה של סבתה.

דיטה בת שלוש-עשרה. ילדה לא יפה אך בעלת לב טוב ומביין. דיטה הבלונדינית לא חכמה למעלה מן המדה, אך חרוצה ועובדת למעלה מכפי גילה, דבר שהספיע גם על התפת-

חותה הגופנית והרוחנית. היה בה גדיטה, נוסף לטוב לב, מזיגה של חם. חם נפלא ומ כאחד, שאנו פוגשים בו במיוחד, בסצנות שעל שו הנחל. בפרק חיים זה, מופיעות לעיננו שתי הדמויות הקרובות ביותר לדיטה עתה. שתיהן מנוגדות זו מזו כפרח הטוטנה-ליבלית. בליהן, אביה ואמה של "בת אדם". האב דומה בלבו ללחה של בתו הבלתי חוקית (באופן רשמי). הוא אוחז אותה, משתדל לדאוג לה. ואילו אמה, היא אשה רכה לב שהעיתים והמצוקות הביאוה לכך. היא מכה בה ילדה הבוגרת על דבר של מה בכך. גם מחוץ לכותלי הבית מקום שילדים וילדות מאושרים משחקים במלח החץ של הנעורים, אפויה לדיטה הצמ-אה למעט שמחה ואושר, חברה עוינת השולחת כלפיה

"חיצי בוז ומבטי עיניים, החודרים כסכין ללבה. האמנם כך פריך להתחסס לילד, טהוריו "חטאו"? גם חינוך ללא אב, בן - א ד ט ה הוא. ובהתבגרו אף לו דגשות משלו.

בעיה מנושית כאובה זו, הועלתה בצורה נפלאה בסרט זה. אחת אחת עוברות לעיננו הדמויות המרכזיות: דיטה הקננית. האב הטוב והמיטיב. האם הקשה. "המשחק היטב את תפקידה." הסבתא, שדיטה לא שוכחת אותה אפילו בחלום האהבה שלה על נסיך נעוריה. עם-לם זה שדיטה אהבת, אולי לא מתוך שהוא בעל אופי, המעלות והתכונות היפות ביותר שדיטה פגעה (להיפך), דמות זו מגלמת את התכונות האדם באחרונה הגדולה ללח החץ חינוך מתאים). הלה פשוט שהוא היה היחיד שהתקרב אליה והסביר לה פניהם.

מקץ כמה חודשים יום שדיטה הכירה עלם זה, נשאה היא בחובה חינוך; אף הוא ללא אב. אך הנה הצעירה היחה גאה בפרי בטנה - שלא כאמה שלה. ושוב נדלק כוכב כדש בש-מים בין אלפי כוכבי זהב והם ממסיכים לזהור ולנצנץ כבמדי לילה בלילה...

ח. (י"א)

ל י נ ב ל - עם א אתך מ ב י ת
- ה ח ו ל י ט - ה ב ר א ה י ט ב
ב מ ע ל ה ה כ ר מ ל .
מ א ח ל ת ה ח ב ר ה .

חיילים כותבים

חוסר שבט שונא את בנו

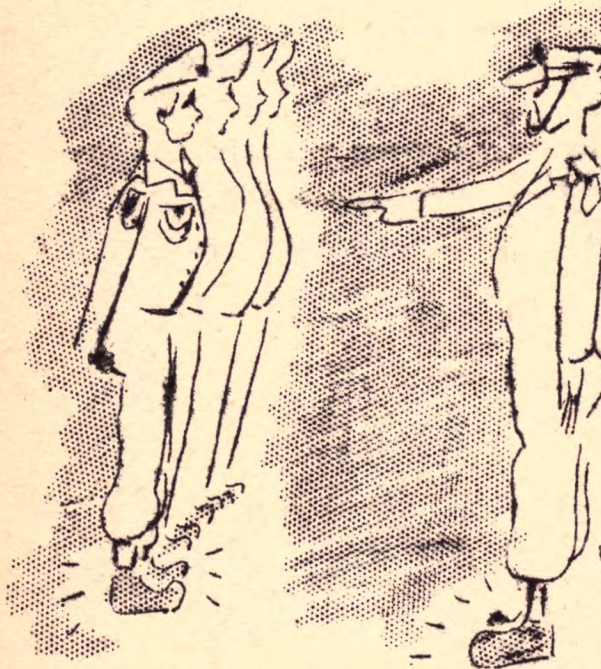
לקראת "עלומים" שלום, נענתי לבקשת עורכי העלון והעלתי בקווים מספרות תפקיד-
דו של המפקד. תרגול מהו... לכאורה; דפוק ככל שעולה על רוחך, אך למייתו של
דבר, הוצבו לפנינו שתי מטרות נעלות. החדה, ללמד את החייל דרך הצבא ומשטרו
והשניה לתת לחייל את האמון הבסיסי הראשון תוך פרק זמן קצר ביותר. הסימונים
מוגשים לחייל לפי תוכנית המוגשת מלמעלה.

את המשמעת הצבאית עלינו להחזיר לחייל כמעט ללא כל הוכחה קבולה לרצון. אומנם,
החייל מקבל מספר הוצאות על משטרו; ונוהג: אך כדי שהחייל יחוש הוצאות אלו כד-
בעי הכוח הוא לתרגל מעט.

למטל: החייל חייב לצאת למסדרים במהירות מכטימלית. אך האדם מטבעו, מי ש-
זנע באיטיות כזיקית. לכן נוחנים לו הזדמנויות רבות ללמוד לצאת למסדר בזריזות
התרגילה נעשית בשעות הליכה המאוחרות כאזעקה. היאהה למסדר נעשית עם חגור שונה
והתירגול נקטה עד שלשם יציאה למסדר מכל סוג ש הוא נדרשות סה"כ 70-80 שניות

ועונשים

לפי פקודות מט"ל כל אסור להעניש ללא משפט, מן של בריא לו למדו להתרגל למ-
שפטים, מתחר שזה גורה למעשי פסע ניחן מעין "סיג לתורה"-חיוב המ"נבהוספת
עונשים לאלו ש לא למדו כראוי את דרכי הצבא. וזאת במספר עונשים שניתן המדריך.
מעטת בשלושה החיילים שישנו בשמירה

וכל זאת לאחר לימוד ותירגול כל שלבי
אימון. השומר, יתכן: הוקראו והוסברו להם
כל פקודות הקבע למשמר. שלושתם קיבלו
את ההסבר והטיפול כדלהלן: "אתם הפקד-
תם את הבריכת שישנו שנת ישרים ועת
הבטיט על בידור, ולכן לא תשנו בבטיט
אלא מתוחה לו בזהל קטן. שם תלמדו ל-
שמור, בעוד ששניה ישנו השלישי יעמוד
על המשמר" (אך למחרת הם צורפו למחנה
אל שאר הבריחה).

חייל יקשה צרכיו בשטח המחנה וניחפס
עלול לחפור בור בעומק של מטר וברחב
של מטר ולצבור בו את הפרשיו.

התושלותו של חייל בנקוי נשק או בציחצוח נעלים תעלה לו בליל נקוי בו נחצוח
של 50 יוניהם או... נעלים.

המפקד דובג תמיד להסביר לחייל את אופי העצרה אותה עבר ולאחר מכן הוא מק-
בל את הטיפול המתאים. בצורה זו, לומד החייל כי ידיעה אינה פוטרת מעונש.
לאחר צאתו מבטיט הטייונים גליון התנהגותו, נקי וחלק. איך נומר הכתבה? "ח-
סך שבטו, שונא את בנו."

אך לט תמיד זו העבודה, מחזור הטייונים נסתיים זה כבר ואנו שבים לעבודתנו
הישנה-הדוכת מפקדים לשורות חיל המילואים. תפקיד חיוב אך מ... ביותר. אנו מ-
חכים על כן ליום השיחורר שעוד רחוק מאד מאתנו.

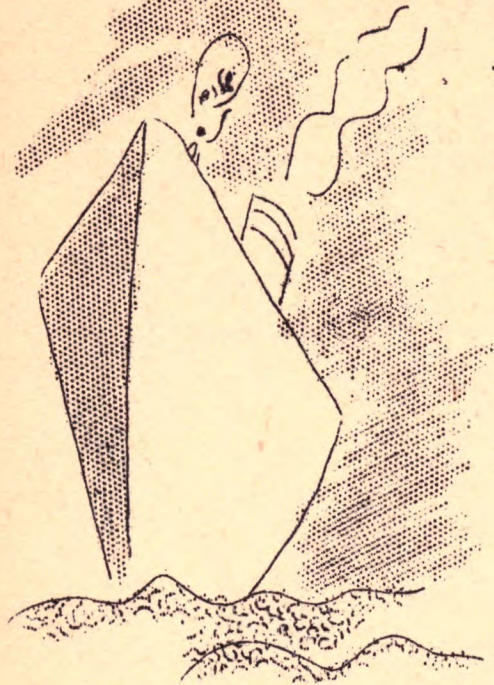
היו שלום, מאחד החיילים.

קו"א אורך ורוחב

בראית הכירף (קטעים ממכתבים)

11/1/57/

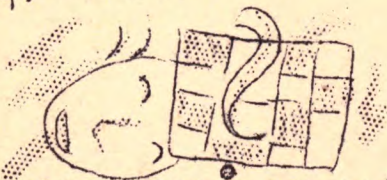
שלום חברה אני כותב לכם מחדר המנוחה של החירים בתל אביב "ירושלים".
לאחר שבנכחם שונים של מכס ועוד הפלגנו סוף סוף. לנו גרים בתנאים שקיבוצניקים לא יכולים אפילו לחלום עליהם, האוכל מעל למסוער בקיצור לוקסוס. החומר האנושי בין 260 נוסעי התלונה הוא בעיקר חירים כן יש לי הכבוד להיות בתלונה עם "להקת שלוש המיתרים" ו"הבלט על הקרח". פה למעלה שורר סדר מופתי ומגוון כגון: קולנוע, קונצרטיות, משחקים. מזג האוויר רוגע בינתיים. רק גורם אחד מפריע והוא חוסר הצעירות. אבל לא נורא.

15/1/57

וטוב שלום לחברה!

אני כותב לכם כעת מאמצע העיר מרסיל. מצאתי כמה חברה (וח?) טובים ואלו מסתובבים במרסיל ועושים חיייה. זאת עיר גדולה עם 1.000.000 תושבים. עיר נמל יפה למדי (בעיקר בלילה) הכל מלא סיפורי וכ'. טיילו כמו כן בסביבה והגענו לעיר וון-גון. חסר קצת כסף בטביל לראות את הכל אבל כמה יהודים ויהודיות ביחד מסתדרים טוב. הקור די חזק ומצפיה לשלב. יתר הפרטים בהזדמנות הבאה. כעת אני ממחר לנזטרדם דה-לג-רנד, מקום גבוהה המסקיף על פני כל מרסיל מחר אנו מפליגים לגנואה.

להתראות ידיד

- 5) מה היו הפרות העממים ביותר בתקופת התנ"ך?
- 6) איפה מוצאו של ההדר?
- 7) איזה עץ נותן חומר גלם חשוב בתעשייה המודרנית? (אחרי מלחמת העולם השנייה)
- 8) איזה יער היה באזורנו?

דאג לדעת

קצת של עזרים

- 1) חסם של העץ בו בתפרסמה הארץ בזמן האמפריה הרומאית, מהו?
- 2) איך נקרא המין הסמיני?
- 3) איזה שלושה עצים נזכרים יחד בתנ"ך?
- 4) מהו הפרויקט שנתן חלב?